

Ιστορία δίχως τέλος...

Για το ΚΚΕ που τρώει τα παιδιά του...

Του Μάκη Μπαλαούρα

Η γιαγιά μου η Μόσχα (πραγματικό όνομα της), που της άρεσαν οι (διδασκτικές) ιστορίες, όταν αρχίσαμε να μεγαλώνουμε, μας είπε μια, που μου αποτυπώθηκε έντονα στη μνήμη:

{Κάποτε πάνε πολλά, μα πολλά χρόνια από τότε, κάποιοι άνθρωποι οι καλοί, κυνηγημένοι από τα άγρια θηρία, κυνηγημένοι από τα στοιχεία της φύσης και από άλλους ανθρώπους, τους κακούς, άκουγαν ένα γέρο με μακριά γενειάδα να τους λέει «πρέπει εμείς που υποφέρουμε, να μαζευτούμε όλοι μαζί να φτιάξουμε τον τόπο μας και μαζί με άλλους να αλλάξουμε, όλο μα όλο, τον κόσμο γύρω μας.»

Πέρασαν μερικά χρόνια, έγιναν βήματα σημαντικά, όμως δεν ήσαν ευχαριστημένοι. Τότε ήρθε κάποιος άλλος πάλι με γένια. Όχι όμως τόσο μεγάλα, σαν του προηγούμενου και άρχισε κι αυτός να τους λέει ωραία πράγματα και όχι μόνο αυτό: να τους μαζεύει και να τους συνεγείρει. Τότε οι καλοί βγήκαν όλοι μαζί στην στέπες, στα δάση και στα χωριά και έφτιαξαν μια καλή κοινότητα. Προβλήματα βέβαια πολλά. Ήταν όμως ο δικός τους χώρος, μπορούσαν να συνεννοούνται, δεν υπήρχαν αφεντικά και δούλοι.

Πέρασαν έτσι οι καιροί, οι άνθρωποι αυτοί ζούσαν καλά, οι άλλοι όμως όχι καλύτερα. Αυτοί, λοιπόν, οι άλλοι, παιδάκι μου, {που ζούσαν σε άλλη χώρα με ήλιο και θάλασσα, είδαν πόσο καλά περνούσαν αυτοί στις μακρινές στέπες και αποφάσισαν να πράξουν το ίδιο.

Προσπαθούσαν και προσπαθούσαν χρονιά και χρόνια, μερικές φορές βέβαια κατάφερναν αρκετά, αλλά ποτέ δεν έφταναν εκεί που ήθελαν, όπως οι άλλοι οι μακρινοί φίλοι τους.

Το τι γινόταν εκείνα τα χρόνια, το τι συνέβη στην χώρα με τις στέπες, είναι μια άλλη ιστορία} -παιδάκι μου- {που θα στην πω μια άλλη φορά.

Πέρασαν τα χρόνια. Ο αρχηγός των «καλών» της ηλιόλουστης χώρας σκέφτηκε πως ότι είχε να προσφέρει το πρόσφερε και αποφάσισε να βάλει κάποιον άλλον, ένα νέο στη θέση του για να τα καταφέρει καλύτερα.

Φώναξε λοιπόν, τους άλλους γέροντες για τους είπε τα σχέδια του, προτείνοντας για αρχηγό την ψυχοκόρη του.

Η ψυχοκόρη του γέροντα αρχηγού αφού στερεώθηκε στη θέση της για τα καλά, αποφάσισε να χτίσει ένα μεγάλο-μεγάλο κάστρο. Σε αυτό το κάστρο θα έμεναν οι καλοί, οι δικοί της και από κει θα εξορμούσαν και σιγά-σιγά θα έπειθαν τους άλλους που δέχονταν αδόγιστα, χωρίς πολύ να αντιμιλούν, την μίζερη ζωή τους και έτσι θα τους έφερναν όλους αυτούς στο κάστρο. Φώναξε λοιπόν τους γύρω στις ανθρώπους, με θέληση και πείρα και τους είπε το σχέδιο της. Άλλοι συμφώνησαν, άλλοι μίλησαν για άλλα σχέδια. Όμως όλοι πειθάρχησαν στην θέλησή της αρχηγού.

Άρχισαν, λοιπόν, να φτιάχνουν το κάστρο. Να ορθώνουν τείχη.

Το σχέδιο όμως δεν πρόβλεπε μεγάλες πόρτες, μόνο κάποιες μικρές-στενές εισόδους από τις οποίες θα έμπαιναν οι φίλοι της αρχηγού.

Ο πρωτομάστορας όμως είπε πως χωρίς μεγάλες πόρτες το κάστρο θα μαραζώσει. Θα μείνουν ολοένα και ολοένα λίγοι και πιο λίγοι. Η αρχηγός δεν άκουγε τίποτα. Από τις μικρές πόρτες έβαλε μόνο μερικούς φίλους της. Κάποια στιγμή μπήκε όμως και μια ομάδα ανθρώπων που κι αυτοί πάλευαν έξω από τα τείχη για να αλλάξουν τα πράγματα.

Ο πρωτομάστορας χάρηκε αφάνταστα, μαζί τους θα φτιάξουμε τις μεγάλες πόρτες, σκέφτηκε. Όμως, δυστυχώς και αυτοί παραδόθηκαν στα θέλητρα της αρχηγού. Μόνο μικρές πόρτες είπαν και αυτοί.

Τότε ο πρωτομάστορας φώναξε τους άλλους μάστορες και χτίστες και τους είπε τις σκέψεις του. Η αρχηγός όμως πληροφορήθηκε αυτό και αμέσως συγκάλεσε το συμβούλιο.

-«Το τείχος δε σηκώθηκε ακόμα γιατί ο πρωτομάστορας, οι μαστόροι και οι χτίστες δεν υπηρετούν, σύμφωνα με τα σχέδια και τις εντολές μας» τους είπε.

-«Πρέπει να τους αλλάξουμε-να τους αλλάξουμε», φώναξε ασυλλόγιστα το συμβούλιο.

-«Δε φτάνει αυτό, κατάρα βαριά μας δέρνει» τους μάλωσε η αρχηγός. «Χρειαζόμαστε εξαγνισμό των κακών πνευμάτων, να θυσιάσουμε τον πρωτομάστορα», δήλωσε προστακτικά.

{Δε γνωρίζουμε} -παιδάκι μου- {αν το συμβούλιο συμφώνησε με ζεστή ή κρύα καρδιά, πάντως συμφώνησε και ο πρωτομάστορας θυσιάστηκε!}

Το τι έγινε με τους άλλους μάστορες και τους χτίστες είναι μια άλλη ιστορία που θα σου πω μια άλλη φορά...}.

Τέτοιες ιστορίες μας έλεγε και ξανάλεγε, η γιαγιά μου η Μόσχα.

Ιστορίες του Κρόνου που τρώει τα παιδιά του, του Σίσυφου που κουβαλάει την πέτρα για τα τείχη της Αλέκας.

Της Αλέκας που θυσίασε τον πρωτομάστορα Μήτσο που στη θέση του έβαλε τη Λιάνα, και για όσους/όσες συντρόφους/σες μας, που στέκονται απλοί θεατές -και όχι μόνο- στηρίζουν τις επαναλαμβανόμενες σκηνές των ανθρωποθυσιών.

Σ.Σ. Η Αλέκα είναι η Παπαρήγα και ο Μήτσος είναι ο Κωστόπουλος, υπήρξε συνδικαλιστής- Γενικός Γραμματέας της ΓΣΕΕ, πρόεδρος Κ.Ο. του ΚΚΕ

Πηγή: Η Εποχή 29/10/2002